

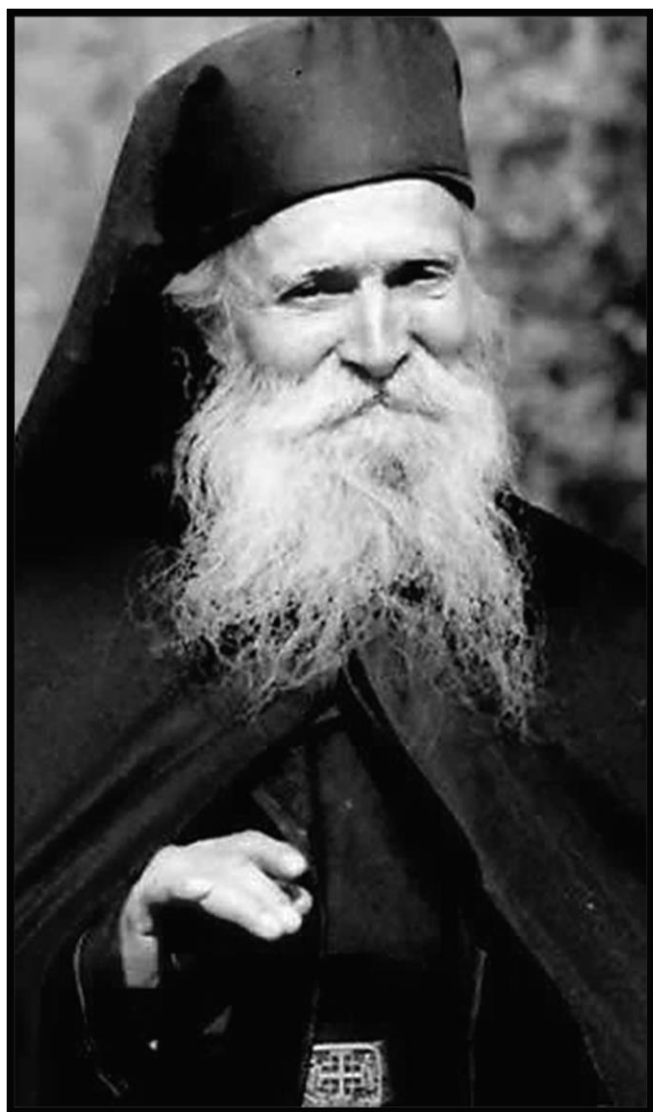
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*„Dobândește duh de copil în tine, pentru că doar duhul de copil
Îl caută pe Duhul Tatălui, ca El să-l conducă și să-l sprijine.”*

– Sfântul Iustin Popovici

Nr. 397 / 4 iulie 2021

PĂRINTELE TADEI

1914 – 2003

SFÂNTA MĂNĂSTIRE VITOVNIȚA

DUMNEZEU NE-A DĂRUIT TOTUL, DE NOI DEPINDE SĂ FIM BUNI

Când ne rugăm, ne rugăm din inimă, căci Domnul este Domnul inimii. El este miezul vieții fiecărei ființe vii. El este Cel ce sprijină viața și nu trebuie să-L căutăm în alt loc. El se află aici și așteaptă să-L primim și să credem în El. Avem prea puțină credință și încredere în Domnul. Când vom avea atâta încredere în El cât avem în prietenii noștri, atunci când îi rugăm să facă ceva pentru noi - când vom avea atâta încredere, nici noi și nici țara noastră nu vom mai suferi atât.

Vălmășagul gândurilor din noi și din țara noastră își are obârșia în gândurile noastre. Noi suntem cei care pricinuim lipsa de rânduială a gândurilor. Suntem conștienți că în noi se află o putere și o viață dumnezeiască. Fiecare persoană, ca putere dumnezeiască, când se unește cu celelalte, făurește o putere uriașă și vrăjmașul fuge de asta.

Eu, la vremea mea, nu am știut că omului nu îi este îngăduit să își necinstească părinții, nici pe cei trupești, nici pe cei duhovnicești. Nu ne este îngăduit să îi vătămăm prin cugetele noastre. La vremea mea nu pricepeam că defăimarea are urmări grele pentru noi toți. Am avut mult de suferit din pricină că l-am defăimat pe tatăl meu prin gândurile mele.

Dumnezeu ne-a dăruit totul și de noi depinde să fim buni. Dacă purtăm grija însușirilor rele ale anumitor oameni care ne vorbesc, nu putem avea pace și pocăință. De ce poruncește să-i iubim pe vrăjmașii noștri? O face nu pentru ei, ci pentru noi. Atâta vreme cât ținem în noi gândul la vătămarea pe care ne-au pricinuit-o vrăjmașii, prietenii, rudele, apropiații noștri, nu avem pace și liniște, trăim într-o stare de iad. Trebuie să ne slobozim de acest rău, să-l izgonim ca și cum n-ar fi nimic, să iertăm totul. Tocmai de aceea, părinții trebuie să îndure multe în viață și în familie cu copiii. Noi îi certăm acum pe copiii noștri, dar nu avem dreptate, căci nu i-am îndrumat pe calea cea dreaptă.

Dacă putem, să rostim rugăciunea lui Iisus cu simțire. Dacă însă nu putem, să încercăm să cădem cu inima la Domnul așa cum știm și ne-am deprins. Eram încă frate foarte tânăr când am început

rugăciunea. Cu timpul, rugăciunea a început să se săvârșească singură în inimă. Apoi însă a murit duhovnicul meu și am petrecut ani mulți în mari încercări duhovnicești. Întristarea îmi sfâșia sufletul. Frica pe care o aveam încă din copilărie mă chinuia iarăși. Îmi era teamă că atunci când voi îmbătrâni nu voi fi mulțumit de mine și nu am putut avea tihnă niciodată.

Ce făceați atunci?

Depinde. Cel mai adesea îmi luam armonica, mă duceam în singurătate și cântam. Am iubit dintotdeauna muzica, iar ea mi-a adus mereu mângâiere. Uneori mă întrebam în cuget: „Ce vrei? Ți-e foame? Ți-e sete? Ești gol, desculț, bolnav? Dumnezeu ne-a dat totul, ce mai vrei?” Și totuși, sufletul meu era mâhnit și căuta ceva care să-l mângâie, dar nu era nimeni care să-i aducă alinare. Am mers la unii duhovnici, am căutat sfat, dar nici asta nu mi-a folosit. A fost așa până când am citit *Calea mântuirii* a lui Teofan al Vișenului (Sfântul Teofan Zăvorâtul) și Domnul a ajutat. Când nu este nici un om care să ne mângâie, atunci Domnul vine să aducă bucurie în suflet și printr-o carte.

Alături de paza liniștii inimii, deprindeți-vă și cu chipul în care vedeți înaintea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă: să ai neîncetat în minte că Domnul ne privește.

Asprimea față de aproapele este primejdioasă. Cei aspri înaintează numai până la o anumită măsură și rămân la nevoia trupei. În purtarea cu oamenii trebuie să fim buni, blânzi, îngăduitori. Sufletul care a căzut în cercul vâlmășagului gândurilor, în atmosfera iadului, sau care doar s-a atins de ea, încearcă chinuri drăcești. De pildă, citim ziarele sau ne plimbăm pe străzi și apoi, dintr-odată, simțim că s-a tulburat ceva înlăuntru, în sufletul nostru, simțim un gol, o mâhnire. Aceasta se întâmplă din pricină că, citind diferite lucruri, am pierdut concentrarea, mintea unită, ne-am împrăștiat, și atmosfera iadului „se pogoară” asupra noastră.

Sursa: **Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița**, *Cum îți sunt gândurile, așa îți este și viața*, Editura Predania, 2005

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

1924 - 1994

DUREREA CELUILALT SĂ O FACI DUREREA TA

*Părinte, cum faceți rugăciune
pentru o problemă?*

Cheia reușitei este ca pe cel ce se roagă să-l doară. Dacă nu-l doare, poate sta ore întregi cu metania în

mână și rugăciunea lui să nu aducă nici un rezultat. Dacă există durere pentru problema pentru care te rogi, chiar și cu un suspin faci rugăciune din inimă. Mulți, atunci când alții le cer să facă rugăciune pentru ei nu au timp să se roage în momentul acela și de aceea se roagă numai cu un suspin pentru problema acelor. Nu spun că să nu se facă rugăciune, ci, dacă se întâmplă să nu fie timp, chiar și un suspin pentru durerea celuilalt este o rugăciune din inimă, adică echivalează cu ore întregi de rugăciune.

Citești, de pildă, o scrisoare, vezi o problemă, suspini și după aceea te rogi. Acesta este mare lucru! Înainte de a apuca receptorul, înainte de a forma numărul, Dumnezeu te aude! Și să vezi cum se înștiințează și celălalt! Să vedeți cum demonizații înțeleg atunci când fac rugăciune pentru ei și strigă oriunde s-ar afla! Adevărata rugăciune începe de la durere, nu este plăcere, „nirvana”. Dar ce fel de durere este? Omul se chinuiește în sensul cel bun. Îl doare, geme, suferă atunci când face rugăciune pentru orice. Știți ce înseamnă a suferi? Da, suferă, pentru că participă la durerea generală a lumii sau a unui om în particular. Această participare, această durere Dumnezeu o răsplătește cu veselia dumnezeiască. Desigur că nu omul cere

veselia dumnezeiască, ci ea vine ca o consecință, deoarece participă la durerea celui alt.

Cum să înceapă cineva lucrarea aceasta?

Află ceva, de pildă, despre un accident. „Ah!”, suspină el și Dumnezeu îndată îi dă mângâierea dumnezeiască pentru puțin suspin. Vede pe unul îndurerat și iarăși suferă împreună cu el, iar Dumnezeu îl mângâie cu mângâierea dumnezeiască, nu rămâne cu acea amărăciune. Iar celălalt este ajutat prin rugăciunea lui. Sau se gândește: „Dumnezeu ne-a dat atâtea, dar eu ce am făcut pentru El?”. Mi-a făcut mare impresie ceea ce mi-a spus un suflet: „Îngerii își acoperă fețele atunci când se săvârșește Taina Dumnezeieștii Liturghii, iar noi ne împărtășim cu Trupul lui Hristos. Eu ce am făcut pentru Hristos?”. Unul ca acesta suferă în sensul cel bun.

Părinte, cum înțelege cineva că celălalt s-a folosit prin rugăciunea sa?

Este înștiințat de aceasta prin mângâierea dumnezeiască pe care o simte înlăuntrul său după rugăciunea ce-a făcut-o cu durere de inimă. Dar mai întâi trebuie ca durerea celui alt să o faci durerea ta și după aceea să faci și rugăciune din inimă. Dragostea este o însușire dumnezeiască și ea îl vestește pe celălalt. Și în spitale, când pe medici și pe surori îi doare pentru bolnavi, acesta este medicamentul cel mai eficace dintre toate medicamentele ce li se dau. Bolnavii simt că se interesează de ei, simt siguranță, mângâiere. Celui care suferă nu trebuie să-i spui multe cuvinte, nici să-l dăscălești. Înțelege că te doare pentru el și astfel se folosește. Durerea este totul. Dacă ne doare pentru ceilalți uităm de noi înșine și de problemele noastre.

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Trezire duhovnicească-II*, Ed. Evangelismos, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică

11 iulie

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Romani 5, 1-10; Ev. Matei 6, 22-33; glas 2, voscr. 3

→ **Duminica a 3-a după Rusalii** (*Despre grijile vieții*)

→ Sfântul Cuvios Sofronie de la Essex

→ Sfânta Mare Muceniță Eufimia

→ Sfânta Olga, împărăteasa Rusiei

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe **sfantul-ilie.ro**.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București